

HAGGEUS KÖNYVE

1-2. FEJEZET

Haggeus Dárius uralkodásának második évében prófétált. Ez a Dárius nem ugyanaz a Dárius, akivel Dániel könyvében találkozunk. A Dániel könyvében szereplő Dárius perzsa tábornok volt Babilon bukásának idején, ebben az esetben azonban arról a Dáriusról van szó, aki i.e. 520-ban már uralkodott.

Haggeus is éppen abban az időben prófétált, sokak szerint két hónapon át. Hát nem érdekes, hogy két hónap leforgása alatt ez az ember betöltötte Isten elhívását?

Eszter két nap alatt töltötte be Isten elhívását az életére. Emlékeztek, amikor nagybátyja, Mordokaj ezt mondta Eszternek: *„Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?”* (Eszter 4:14). *„Ez a te nagy pillanatod, Eszter! Ezért jöttél a világra, ez volt életed célja!”* - és olyan gyorsan beteljesült.

És itt van Haggeus próféta, aki csupán pár hónapig prófétált.

Haggeus, Zakariás és Malakiás könyvét olvasva egy másik időszakban találjuk magunkat.

Zofóniás próféciája időben a Júda babiloni fogságát megelőző időszakra esik. Zofóniás meg is jövendöli azt az ítéletet, amit Isten épp a babiloniakon keresztül készült kiönteni a népére. A babiloni fogság idején Dániel és Ezékiel prófétált a népnek.

Ezen a ponton azonban már véget ért a babiloni fogság, az emberek egy része visszatért Jeruzsálembe, és Zerubbábel, illetve Jósua vezetésével megindultak a templom újjáépítési munkálatai is.

A szamaritánusok, akik a hetven éves fogságuk alatt letelepedtek a földön, igencsak megnehezítették a dolgukat. Először felajánlották segítségüket, de az izráeliek visszautasították őket. Azután elkezdtek leveleket küldözgetni a perzsa királynak, amelyben lázadóknak nevezték az izráelieket: *„Egész történelmük lázadással van tele, és már most is arról beszélnek, hogy fellázadnak, amint sikerül felhúzni a városfalakat. Le kéne állítani az építkezési munkálataikat!”*.

A perzsa király meg is parancsolta hát nekik, hogy hagyják abba az építkezést. És akkor más csatornákon keresztül az izráéliek jelezték, hogy nekik van Círusól engedélyük, igazolni is tudták, így végül jött is a parancs, hogy folytathatják a munkát. Eddigre azonban az emberek inkább saját házuk építésére kezdtek koncentrálni, kényelmesen letelepedtek, és egyre kevésbé érdekelte őket a templom újjáépítése.

Ekkor jelenik meg a színen Haggeus, és arra bátorítja az embereket, hogy építsék fel a templomot. Haggeus tehát Ezsdrás és Nehémiás idejében prófétált. Ha több háttérinformációra vágytok, lapozzatok vissza az Ószövetségben, és olvassátok el Ezsdrás és Nehémiás könyvét is Haggeus, Zakariás és Malakiás mellé.

„Dárius király uralkodásának második esztendejében” – vagyis i.e. 520-ban – „a hatodik hónap első napján így szólt az Úr igéje Haggeus próféta által Zerubbábelhez” – aki a templomépítési munkálatok egyik vezetője volt – „Sealtiel fiához, Júda helytartójához, és Jósua főpaphoz, Jócádák fiához: Így szól a seregek Ura: Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az Úr háza újjáépítésének ideje” (1-2. vers). Az emberek egyre csak halogatták a dolgot, és azt mondogatták, még nem érkezett el a templom újjáépítésének ideje.

„Az Úr igéje azonban így szólt Haggeus próféta által: Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever?” (3-4. vers). „Azért így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek!” (5. vers).

Érdekes, hogy Haggeuson keresztül az Úr folyamatosan arra hívja az embereket, hogy gondolják csak meg, mi történik velük.

Olyan sok dolog történik körülöttünk, de mi sokszor el sem gondolkodunk rajtuk. Úgy néz ki, hogy rendkívül sekélyes emberekké váltunk. A tévének, a rádióknak, az újságoknak köszönhetően nagyon tájékozottak vagyunk – mindenről tudunk egy keveset, hiszen a különféle médiumok kiválóan és tömören összefoglalják számunkra a nap legfontosabb eseményeit. Mindenről tudunk tehát egy keveset, de semmiről sincsenek mélyebb ismereteink. Sekélyessé váltunk.

Sokszor meg sem állunk, hogy átgondoljuk, mi történik körülöttünk, így az Úr kell felhívja a figyelmünket, hogy álljunk csak meg egy percre és nézzünk körül. Haggeus is erre hívja az embereket, hiszen így szól:

„Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be, esztek, de nem fogtok jóllakni, isztok, de nem fogtok megrészegegni, ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét” (6. vers).

Haggeus igen érzékletesen fogalmaz.

Hát nem hangzik ismerősen a dolog? Mintha lyukas erszénybe raknánk a pénzünket. Hová tűnt a pénz?

„Így szól a seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek!” (7. vers) – ez már a második felhívás! „Gondoljátok bele, mi történik veletek! Nehéz időket éltek, rossz a termés, és nincs elég.”

Majd így folytatja: *„Menjetez föl a hegyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! – mondja az Úr” (7-8. vers).* *„Sokra számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfújtam. Ugyan miért? – így szól a Seregek Ura. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. Ezért nem adott nektek az ég harmatot, a föld pedig nem hozta meg termését. Parancsomra szárazság sújtotta a földet, a hegyeket, a búzát, a bort, az olajat és mindent, amit a föld terem, sőt az embert és az állatot is, meg mindent, amiért csak dolgoznak” (9-11. vers).*

Az Úr tehát azt mondja, hogy ő hozta az aszályt, mert megengedték, hogy háza romokban heverjen, és mert önmagukat rakták az első helyre.

Jézus szerint a pogányok kérdezzetik szüntelen, hogy mit fognak enni, inni és magukra ölteni. Isten itt is erre utal.

Ma is láthatjuk, hogy sokan két munkahelyen is dolgoznak, vagy a férj és a feleség is dolgozik, mert annyira aggódnak amiatt, hogy mit fognak enni, inni és felvenni. Nehéz időket élünk. Úgy tűnik, nincs elég arra, hogy megélhessünk. Úgy tűnik, hogy beköszöntött az aszály.

De az Úr azt mondja, az aszály éppen azért van, mert elhanyagolták a házát, és megengedték, hogy romokban heverjen. Az Úr elmondja, hogy ő maga rendelte el

a szárazságot. Az Újszövetségben Jézus elmondja nekünk, hogy a pogányok aggódnak amiatt, mit fognak enni, inni és felvenni. Bennünket azonban arra kér, hogy keressük előbb Isten országát és az ő igazságát, és ő majd gondoskodik mindezekről.

Az emberek prioritásai felborultak: először saját dolgaikkal törődtek, hogy minél nagyobb jólétben élhessenek, ennek eredményeként viszont mégsem volt annyijuk, amennyire szükségük lett volna. Próbáltak fizikai szükségleteikről gondoskodni – ruházatról, ételről és italról -, de soha nem kaptak eleget. Az Úr viszont azt mondja, keressük először Isten országát és az ő igazságát, és minden egyéb megadatik majd nekünk. Tegyük rendet a fontossági sorrendünkben, az Urat tegyük legfontosabbá az életünkben, és Isten gondoskodni fog szükségleteinkről.

Bűnös és hitetlen szívünk persze azonnal felkiált: „Ei sem tudom képzelni, hogyan valósítja ezt meg Isten!”. De nem a mi feladatunk, hogy megértsük – a mi feladatunk a hitben történő engedelmesség.

És ha te valóban hitben engedelmeskedsz, és Istent helyezed az első helyre, biztos lehetsz benne, hogy Isten Igéje igaz, és valóban minden más megadatik majd neked. Isten gondoskodni fog rólad, ha ő kerül az első helyre az életedben.

De tudjátok, legtöbbször mégis épp az Úron próbálunk időt spórolni. Őt húzzuk ki elsőként a naptárunkból: „Mostantól vasárnaponként is dolgozni fogok. Nem tudok ugyan eljárni gyülekezetbe, de majd megrendelem a tanításokat kazettán!” – ily módon saját szükségleteinket Isten dolgai elé helyezzük az életünkben, Istent pedig egyre inkább kizárjuk. Pedig ez zsákutca! Minél inkább kizárjuk Istent, annál kevésbé lesznek kielégítve a szükségleteink. Isten tehát azt mondja, hogy Ő rendelte el az aszályt.

„Zerubbábel, Sealtiel fia és Jósua főpap, Jócádák fia és az egész megmaradt nép hallgatott Istenének, az Úrnak a szavára, Haggeus próféta beszédére, amit általa üzent Istenünk, az Úr, és az Úrtól való félelem fogta el a népet” (12. vers). Haggeus tehát bátorítja őket, hogy gondolkodjanak el helyzetükön, a nép pedig hallgatott a szavára.

Így Haggeus egy másik üzenettel jön hozzájuk: „*Haggeus, az Úr követe pedig ezt mondta a népnek az Úr megbízásából: Én veletek vagyok! – így szól az Úr*” (13. vers). Rövid üzenet ugyan, de mennyire vigasztaló! A nép engedelmeskedett, az Úr pedig újra szólt: „*Veletek vagyok!*”. Mindössze ennyi volt az üzenet.

„*És felindította az Úr Zerubbábelnek, Sealtiel fiának, Júda helytartójának a lelkét, meg Jósua főpappnak, Jócádák fiának a lelkét, és az egész megmaradt népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek Urának a házában, a hatodik hónap huszonnegyedik napján, Dárius király uralkodása második esztendejében*” (14-15. vers).

„*A hetedik hónap huszonegyedik napján így szólt az Úr igéje Haggeus próféta által: Beszélj Zerubbábelrel, Sealtiel fiával, Júda helytartójával és Jósua főpappal, Jócádák fiával, meg a megmaradt néppel, és kérdezd meg tőlük: Ki van köztetek olyan, aki még látta ezt a templomot régi dicsőségében? És milyennek látjátok most? Ugye, szerintetek ez semmit sem ér ahhoz képest?*” (1-3. vers).

Salamon temploma kimondhatatlanul dicsőséges építmény volt, Nebukadnecár katonái azonban lerombolták. Ezsdrás könyvében arról olvashatunk, hogy amikor elkezdték lerakni az új templom alapjait, a fiatalok, akik a babiloni fogságban születtek, és sohasem látták Salamon dicsőséges templomát, örvendeztek és táncoltak örömeikben, hogy megindultak a munkálatok. Az idősebbek azonban, akiknek emlékeiben még elevenen élt Salamon temploma, látván a szerényebb kivitelezésű új templomot, sírva fakadtak.

Ekkor szólt hozzájuk ismét az Úr Haggeuson keresztül: „*Ki van köztetek olyan, aki még látta ezt a templomot régi dicsőségében? És milyennek látjátok most? Ugye, szerintetek ez semmit sem ér ahhoz képest?*”. „*Azért most légy bátor, Zerubbábel! – így szól az Úr. Légy bátor te is, Jósua főpap, Jócádák fia, és legyen bátor az ország egész népe – így szól az Úr -, és dolgozzatok, mert én veletek vagyok! – így szól a Seregek Ura*” (4. vers). Az Úr tehát bátorítja azokat, akik elkeseredtek, mert az új templom nyomába sem ért a régi dicsőségének, hogy legyenek erősek, folytassák a munkát, majd ismét megígéri nekik, hogy velük van.

„Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljete! Így szól a Seregek Ura: Még egy kevés idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet. Megrendítek minden népet, és elhozzák kincseiket a népek, ezt a házat pedig megtöltöm dicsőséggel – mondja a Seregek Ura” (5-7. vers).

Ez már kétségtelenül a nagy nyomorúság idejére vonatkozik, amikor Isten még egyszer felrázza a világot.

A Zsidókhöz irt levél 12. fejezetében azt mondja az Úr, hogy még egyszer megrendíti a világot úgy, ahogy arra korábban még nem volt példa: minden, ami megrendíthető, az megrendül majd, és csak a rendíthetetlenek maradnak meg.

Hadd mondjam el, hogy nem szeretnék Los Angeles központjában lenni akkor, amikor ez bekövetkezik. „Még egyszer megrendítem a földet” – mondja az Úr. Addig rázom, amíg el nem pusztul minden, ami megrendíthető.

Micsoda ostobaság a részünkről minden erőnket és energiánkat az anyagi dolgokba fektetni, hiszen azok mind megrendíthetők! Mennyivel inkább kéne időnket, energiánkat és erőnket a szellemi dolgokba öntenünk, mert azok rendíthetetlenek! Amikor minden más megrendül és elpusztul, a lelki dolgok akkor is megmaradnak.

Csak egy életed van, és az is hamar véget ér. Csak az maradandó, amit Jézusért tettél. Minden más, amit magadnak építettél, a birtokod, vagy bármi más tulajdonod csupán fa, széna és szalma – mind el fog égni. Csak a szellemi kincsek maradandók – ezen mindannyiunknak még ma el kellene gondolkodni.

Isten arra hív bennünket, hogy gondoljuk át újra: vajon mi áll az első és legfontosabb helyen az életünkben?

Miután megrendül a föld, és elpusztul a jelenlegi fizikai világ, megtörténik az, ami után vágyakoznak a népek: Jézus Krisztus dicsőséges eljövetele. És Isten dicsősége újra betölti a templomot, aminek jellemzését Ezékiel könyvében találjuk. *„Enyém az ezüst, enyém az arany – így szól a Seregek Ura. Nagyobb lesz e későbbi templom dicsősége, mint a korábbié volt, mondja a Seregek Ura, és ezen a helyen békességet adok! – így szól a Seregek Ura” (8-9. vers).*

Ez tehát Haggeus bámulatos prófécija. Amikor visszatér az Úr, teljesül a népek vágya, az Úr dicsősége betölti a templomot, és azon a helyen békességet ad a Seregek Ura.

„Dárius uralkodásának második esztendejében, a kilencedik hónap huszonnegyedikén így szólt az Úr igéje Haggeus prófétához” (10. vers).

Időben két hónappal az első prófécia után járunk.

„Ezt mondja a seregek Ura: Kérj útbaigazítást a papoktól erre nézve: Ha valaki szentelt húst visz ruhája szárnyában, és a ruha szárnyával hozzáér a kenyérhez, főzelékhez, borhoz vagy olajhoz, vagy bármi más eledelhez, szentté válik-e az? A papok ezt válaszolták: Nem!” (11-12. vers).

Mózes harmadik könyvében Isten törvényt adott a népnek arra vonatkozóan, hogy mi tekintendő szentnek, és mi nem. Sokféle módon válhatott akkortájt valaki tisztátalanná, majd pedig az is tisztátalanná vált, amit megérintett.

Ha például valaki holttesthez ért, tisztátalanná vált, sőt az is, amit ezután megérintett.

Isten ebben az ígérésben felteszi a kérdést: ha a pap szentelt húst visz ruhája szárnyában, és ruhája hozzáér valami közönségeshez, az vajon szentté válik-e? A papok pedig nemmel feleltek.

Érdekes, hogy Jézus idejében az írástudók és a farizeusok az utcán sétálva gondosan maguk köré tekerték köntösüket, nehogy véletlenül tisztátalan emberhez érjen a szegélye. Gondosan ügyeltek arra, hogy köntösük ne lebegessen szabadon, mert ha véletlenül hozzáért volna a tisztátalan pórnépnek, az őket is beszennyezte volna. Jézus többször is felemelte a hangját az effajta képmutató szenteskedés ellen, ami már messziről így kiált: „Szentebb vagyok nálad. Ne érj hozzám, mert túl szent vagyok ahhoz, hogy a pórnép megérintsen!”.

Jézusnak szemére is vetették, hogy a pórnéppel vacsorált: bűnösökkel, vámszedőkkel. Ugyanabból a levesből merített, ugyanabból a kenyérből tört, mint ezek az emberek!

Így jutunk el a második kérdéshez: „*Akkor Haggeus ezt kérdezte: Ha egy holttest érintése miatt tisztátalan ember ér hozzá mindezekhez*” – vagyis ha valaki holttestet érintett és így tisztátalanná vált - „*tisztátalanná válnak-e? A papok ezt válaszolták: Tisztátalanná! Haggeus erre így felelt: Ilyen ez a nép, ilyen ez a nemzet énelőttem – így szól az Úr -, és ilyen minden munkájuk, sőt amit áldozatul hoznak ide, az is tisztátalan!*” (13-14. vers).

A nép a szellemit a fizikaival vegyítette, az Úr pedig azt mondja, az egész úgy, ahogy van, tisztátalan.

Ezután Isten ismét arra hívja a népet, hogy gondolkodjanak el bizonyos dolgokon: „*Most azért gondoljátok meg, hogy mi történt a múltban mindmáig, mióta elkezdtetek követ köre rakni az Úr templomában! Az történt, hogy ha valaki odament gabonájához, amelytől húsz vékát várt, csak tíz lett, és ha valaki odament a borsajtóhoz, remélve, hogy ötven korsóra valót fog meríteni, csak húsz lett*” (15-16. vers).

Más szóval, ne feledjék, hogy hiába robotoltak, nem volt elég élelmük azokban a napokban, amikor még nem kezdtek hozzá a templom újjáépítéséhez.

„Gondoljatok bele!” – mondja az Úr: „*Megvertelek benneteket aszályal, gabonaroszdával, jégeső verte el mindazt, amiért munkálkodtatok, de ez sem térített titeket hozzám – így szól az Úr. Gondoljátok meg hát, hogy mi történt a múltban mindmáig, a kilencedik hónap huszonnegyedik napjáig, attól a naptól kezdve, hogy lerakták az Úr templomának alapját, gondoljátok csak meg!*” (17-18. vers). „*Van-e még gabona a magtárban! És még a szőlő, a fügefa, a gránátalma és az olajfa sem hozott termést! De ettől a naptól fogva áldást adok*” (19. vers).

Isten tehát így szól: „Nehéz időközön mentetek keresztül, nem volt elég élelmetek, de mindez azért történt, mert önmagatokat és saját szükségleteiteket tettétek az első helyre. Engem tegyetek az első helyre, én pedig gondoskodni fogok szükségleteitekről!”.

Amikor az emberek hozzáláttak a templom újjáépítésének, és odaszánták magukat, ismét megjelent a próféta és így szólt: „Jól jegyezzétek meg ezt a napot, mert a dolgok innentől megváltoznak. Mostantól bővölködni fogtok. A prioritások

helyreálltak, Isten ott van az életekben, ahol lennie kell– az első helyen. Mivel ezt megtettétek, mivel Isten lett az első, az Úr gondoskodni fog rólatok!”.

Ez egy örök érvényű igazság és alapelv: ha Istent teszed az első helyre, Ő majd minden egyébéről gondoskodik az életedben. Ha saját életedet teszed elsődlegessé, akkor valamiben mindig hiányt fogsz szenvedni.

Téves következtetés azt mondani, hogy akkor kezdünk el tizedet adni, amikor elég pénzünk lesz rá. Olyan ez, mint az a férfi, aki szüntelenül csak azt hajtogatja, hogy majd akkor nősül meg, amikor elég pénze lesz rá – és mind a mai napig agglegény. Sohasem lesz elég! Hitben kell kilépni!

Utoljára, ötödik alkalommal is szólt az Úr igéje Haggeushoz:

„Így szólt az Úr igéje Haggeushoz másodszor is a hónap huszonnegyedik napján” – két hónap leforgása alatt kapta Haggeus az össze próféciát, és betöltötte az elhívását. Lenyűgözőnek találom ezt – hiszen én már hosszú évek óta szolgálom az Urat.

„Mondd meg Zerubbábelnek, Júda helytartójának: Megrendítem az eget és a földet” – ez ismét a nagy nyomorúságra utal – *„ledöntöm a királyi trónokat, és megtöröm a népek királyainak erejét. Felforgatom a harci kocsikat a harcosokkal együtt, elhullanak a lovak a lovasokkal együtt, az emberek egymás kardja által esnek el”* (20-22. vers). *„Így szól a Seregek Ura: Azon a napon a kezembe veszek téged, Zerubbábel, Sealtiel fia, én szolgám – így szól az Úr -, és olyanná teszek, mint egy pecsétgyűrű, mert téged választottalak ki! – így szól a seregek Ura”* (23. vers) –

Zerubbábelt tehát pecsétgyűrűvé, egyes fordítások szerint pedig jellé teszi Isten.

A Jelenések könyvének 11. fejezetében János megemlíti a két tanút, akiket Isten elküld a földre. Az egyik tanúról az Ószövetség utolsó igéje, Malakiás könyve alapján tudjuk, hogy Illés lesz: *„Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök”* (Malakiás 3:23,24).

Illés megjelenése tehát megelőzi majd az Úrét – Illés lesz az egyik tanú. A másik tanú kilétéről pedig rendkívül sokféle feltételezés született már. Egyesek szerint Énók lesz az, mert ő nem halt meg, hanem elragadta őt Isten. Illés sem halt meg, így sokak szerint ők ketten térnek majd vissza, hogy értük is eljöjjön a halál.

Mások szerint a második tanú Mózes lesz, mert amíg Illés a prófétákat, Mózes a törvényt jelképezte – és mindig is ez a két dolog volt az, ami a zsidókhöz szólt. Személyes meggyőződésemet ezzel kapcsolatban még soha senkivel nem osztottam meg – eddig mindig csak azokat a lehetőségeket soroltam fel, amelyeket különféle bibliatanítók vázoltak fel. Mégis hadd mondjam el, hogy szerintem a második tanú Zerubbábel lesz, hiszen Isten ebben az ígérésben azt mondja, hogy amikor eljön, hogy ledöntse a királyi trónokat és megtörje a népek királyainak erejét, szolgáját, Zerubbábelt olyanná teszi, mint egy pecsétgyűrűt, mint egy jelet.

Nézzük csak meg, mit olvashatunk a Zakariás 4-ben: *„A velem beszélő angyal újra fölébresztett engem, ahogyan álmából szokták fölébreszteni az embert, és ezt kérdezte tőlem: Mit látsz? Én így feleltem: Egy színarany lámpatartót látok, tetején egy tál, hét mécses van rajta, és a tetején levő mécseseknek hét –hét csücske van. Két olajfa áll mellette, az egyik a táltól jobbra, a másik balra. Megkérdeztem a velem beszélő angyaltól: Mit jelentenek ezek, uram? A velem beszélő angyal így válaszolt nekem: Nem tudod, mit jelentenek? Azt mondtam: Nem, uram! Erre ő így szólt hozzám: Az Úr igéje ezt mondja Zerubbábelnek: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkeimmel! – mondja a Seregek Ura. Ki vagy te, nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt! ő teszi föl a zárókövet, miközben ezt kiáltják: Áldás, áldás szálljon rá!”* (1-7. vers).

Ez tehát az Úr igéje Zerubbábelnek, akit két olajfa jelképez, amelyekből csövecskék vezetnek a mécsesekhez.

A Jelenések 11-ben, amikor a két tanúról olvasunk, a harmadik verstől ezt látjuk: *„Az én két tanúmnak pedig megadom, hogy ezerkétszázhatvan napig prófétáljanak zsákruhába öltözve. Ez a kettő pedig a két olajfa és a két gyertyatartó, amelyek a föld Ura előtt állnak”* (3-4. vers).

Korábban pedig azt olvastuk, hogy a lámpatartó az Úr igéjét jelenti Zerubbábelnek, miszerint nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az ő lelke

által. Ez a prófécia a Jelenések 11-ben visszaköszön, amikor az Ige a két tanút említi. Ezen mindenképpen érdemes elgondolkodnunk.

Tulajdonképpen nem számít, hogy pontosan ki lesz a két tanú, de azért érdekes találgatni!

Atyánk, annyira várjuk már, hogy Jézus Krisztus visszatérjen! Mennyire kétségbeesetten szüksége van érintésére a világnak – hogy megtapasztalja szeretetét, kegyelmét és üdvözítő erejét. Uram, már most azt látjuk, hogy egyre inkább megrendül a világ – egyre nagyobb a felfordulás, a gyötrelem. Uram, annyira szükségünk van arra, hogy eljöjjön a te országod, és megvalósuljon a te akaratod a földön, amiképp a mennyben is!

Olyan sokan saját akaratukat érvényesítik, saját szenvedélyüknek élnek, és az emberek haszonlesésükkel szinte teljesen elpusztították ezt a csodálatos bolygót, amit teremtettél. Kimerítettük az erőforrásait, beszennyeztük a légkörét és a folyóit – kizsákmányoltuk és kifosztottuk a te gyönyörű világodat. Kétségbeesetten szükségünk van a segítségedre!

Jöjj hamar, Úr Jézus, alapítsd meg országodat, hozz békességet és igazságot, mielőtt az emberek önmagukat is teljesen tönkreteszik! Jézus nevében, ámen.

Áldjon benneteket az Úr és őrizzen ezen a héten is. Értsétek meg még jobban szeretetét irántatok és céljait életetekre, és legyen segítségetekre, ahogy átgondoljátok a prioritásokat az életetekben.

Sokan egy hosszú alapra emelt háromszöget szoktak emlegetni: minél többet vágsz le az alapvonalból, annál kisebb lesz a háromszög, míg végül csak a csúcspontja marad. Ha mindent lemetszenél az életedből, és csak a háromszög csúcsa maradna, vajon mi lenne az a te életedben? Mi a legfontosabb neked? Mi az, amit a legértékesebbnek tartasz?

Ha nem Jézus Krisztus, hanem valami más, bármi más, akkor nem vagy keresztény. Jézus kellene utolsónak távozzon az életedből, minden más után.

Ő kellene képezze a háromszög csúcsát – Ő kell legyen egész létezésed csúcspontja és életed Ura! Gondolkodjatok el ezen! Gondoljatok csak bele!

Gondoljátok végig az életeteket ezen a héten – gondoljátok át, mennyi időt szántok a tévzésre, és mennyit az Istennel való közösségre. Gondoljátok át, mennyi időt szántok a hobbitokra, a munkákra és mennyi időt magára Istenre.

Vizsgáljátok meg az életeteket! Lehet, hogy oka van azoknak a problémáknak, amiket épp most tapasztaltok. Talán épp azért támadtak, mert felborultak a prioritások az életetekben.

De ha helyreállítjátok a fontossági sorrendet az életetekben, garantálhatom, hogy attól a naptól kezdve megváltoznak a dolgok!

Isten áldjon benneteket, ahogy megvizsgáljátok a szíveteket, életeteket és a fontossági sorrendet, és ahogy igyekeztetek összhangba hozni azokat Isten akaratával!